

Γεώργιος Α. Παύλας, Ελληνικά παραμύθια Β', Λογία 1997

20. Ο ΑΚΑΜΑΤΗΣ

ΙΑ ΦΟΡΑ χ' έναν καιρό ήταν ένας τεμπέλης, μάλιστα τί τεμπέλης! 'Ακόμα χ' ή μάνα του τον βαρέθηκε κι όλη μέρα τον μάλλονε:

— Βρέ αχάρευτε, βρέ τεμπέλη! Βγάψε, χ' όνομά του, ό Τεμπελο-Γιάννης!

Είδε κι απέσιδε κι αυτός, παίρνει τὰ μάτια του και φεύγει.

— Πάω να βρω την τύχη μου, ειπε στη μάνα του.

Παίρνει δρόμο, αφήνει δρόμο, κουράστηκε. Κάθισε λίγο να ξεκουραστή.

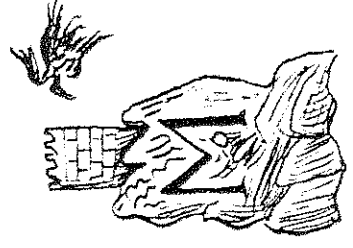
Να χ' έρχεται ένας άνθρωπος. Τον ρωτά τί έχει, γιατί φεύγει από τό σπίτι του κι ό τεμπέλης ειπε την ιστορία του.

— Μή σε νοιάζει, του λέει ό άνθρωπος. Να ρθής μαζί μου. 'Εντεκα μήνες θα τρώς και θα πίνης δωρεάν, αλλά τον δωδέκατο μήνα θα τον δουλέψης και θα κάνης ό,τι θα σου λέγω εγώ.

— Μπαίβο, λέει ό τεμπέλης, καλή δουλειά. Θα ρθώ μαζί σου.

'Ετσι χ' έγινε. 'Εντεκα μήνες ό τεμπελο-Γιάννης έτρωγε χ' έπινε τζάμπα! 'Αμα έφτασε όμως ό δωδέκατος μήνας, πήγε ό άνθρωπος στα σφαγεία και διάταξε να σφάζουν ένα βόδι, αλλά ν' αφήσουν ακέραιο τό δέρμα του. Πήρε ύστερα τό δέρμα του βοδιού και πήγε σπίτι του. Λέει τώρα στον τεμπέλη:

— 'Εσύ, Γιάννη, θα μπής μέσα στο δεσμάτι χ' έμεις θα σε

πᾶμε μακριά στο βουνό. 'Εχει θα σ' αφήσουμε και θα 'ρθούν τὰ ὄρνια, νομίζοντας πὸς εἶναι βόδι και θα σ' ανεβάσουν στην κορφή τοῦ βουνοῦ. Θα σ' ἔχω δώσει μαζί σου χ' ένα μαχαίρακι και μόλις σ' αφήσουν τὰ ὄρνια κάτω, θα τρυπήσης τὸ δεσμάτι και θα βγῆς ὄξω και θα κάνης ὅ,τι σου λέμε ἐμεῖς ἀποκάτω. 'Εχει ψηλά εἶναι χ' ένας μεγάλος πύργος.

Μπαίνει λοιπὸν μέσα στὸ δεσμάτι ὁ Τεμπελογιάννης, τὸν πᾶνε κάτω ἀπ' τὸ βουνὸ και τὸν αφήνουν ἐκεῖ. Αὐτοὶ πῆγαν κάπου ἐκεῖ κοντὰ και κρύφτηκαν.

Κατεβαίνουν τότε τὰ ὄρνια, νομίζοντας πὸς εἶναι βόδι σκοτωμένο, ἀρπάζουν τὸ δεσμάτι μετὰ τὰ νύχια τους και τ' ανεβάζουν στην κορφή τοῦ βουνοῦ.

Μόλις τὰ ὄρνια τὸν ἀφήκαν κάτω και κατάλαβε πὸς τὰ πόδια του πατοῦσαν στὸ στέριο, σκίζει τὸ δεσμάτι μετὰ τὸ μαχαίρι και βγαίνει ὄξω, διώχνει και τὰ ὄρνια. 'Ερχονται ἀποκάτω οἱ ἄλλοι και τοῦ φωνάζουν:

— 'Ο,τι βρίσκεις, ρίχνε το κάτω.

Εἶπε ἐκεῖ πέρα θησαυρὸ! διαμάντια, φλουριά, μαργαριτάρια. 'Επαιρνε λοιπὸν αὐτὸς μετὰ τὶς χουφτες του και τὰ πετοῦσε κάτω. Γεμίζαν αὐτοὶ ἀποκάτω τσουβάλια.

Στὸ τέλος πιά, ἅμα ἐχόρτασαν, τοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος:

— 'Αντε, φτάνει πιά. 'Εμεῖς θα πᾶμε τώρα να τ' αφήσωμε στὸ σπίτι και θα ρθούμε να σε πάρωμε.

'Αλλά πὸς: Καλὰ τὸν ἀνέβασαν ἀπάνω τὰ ὄρνια, ἀλλὰ πὸς θα κατέβαινε:

Περίμενε κι αὐτὸς, περίμενε... Παῦ να φανοῦν αὐτοὶ! Πέρασαν δυὸ-τρεῖς μέρες, μαῦρισε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πείνα.

'Εκεῖ τοῦ συλλογιόταν τὴ μοῖρα του, βλέπει ἔξαφνα μπροστά του ἕνα λαγὸ. Πάει να τὸν πιάσῃ, ξεφεύγει ὁ λαγός. Τὸν κυνηγáει ἀπ' ἔδω, τὸν κυνηγáει ἀπ' ἐκεῖ, χώνεται ὁ λαγός σὲ μιὰ τρύπα. 'Απὸ πίσω του θα πάω, λέει, κι ἀρχίζει να μεγαλώνη τὴν τρύπα μετὰ τὰ χέρια του. Μπροστὰ ὁ λαγός, πίσω αὐτὸς. Δῶς του χ' ἔσκαβε μετὰ τὰ χέρια του. Τέλος βρέθηκε μέσα στὸν πύργο. 'Ο λαγός χάθηκε.

Ἐκεῖ πού τριγυνοῦσε μέσ' στὸν πύργο, βρέθηκε στὴν κουζίνα. Στὴ φωτιά ἔβραζε σ' ἕνα μεγάλο καζάνι φαγητό. Ἄλλο πού δὲν ἤθελε κι αὐτός. Ρίχνεται μὲ τὰ μούτρα στὸ φαί. Χόρτασε καλὰ κ' ὕστερα βρῆκε μιὰ τρύπα στὸν τοῦχο καὶ πῆγε καὶ κρύφτηκε.

Πάει νὰ τὸν πιάση, ξεφάνγει ὁ λαγός...

Σ' αὐτὸν τὸν πύργο καθόταν ἕνας δράκος. Ὅταν πῆγε στὴν κουζίνα γιὰ νὰ φάη, κατάλαβε πὼς λείπει τὸ φαί κι ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Ὅποιος ἔφαγε τὸ φαί, ἄς βγῆ. Νὰ μὴ φοβάται. Δὲν θὰ τὸν κάνω τίποτα. Θὰ τὸν κάνω ἀδερφό μου. Θέλω νὰ τὸν ἔχω γιὰ συντροφιά.

Ξεθάρρεψε λοιπὸν κι ὁ Τεμπελογιάννης καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν τρύπα του. Πάει καὶ βρῖσκει τὸ δράκο. Ἦταν πολὺ γέρος καὶ καθόταν σὲ μιὰ κάμαρα. Τὰ γένεια του ἔφταναν μέχρι τὰ γόνατά του.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ δράκος, ἔκανε χαρὲς μεγάλες πού θὰ εἶχε πιά συντροφιά.

— Ὅλα ὅσα εἶναι μέσα στὸν πύργο εἶναι δικά σου, τοῦ εἵπεν ὁ δράκος. Κάτω στὸ ὑπόγειο εἶναι δώδεκα κάμαρες. Νά, πάρε καὶ τὰ κλειδιά, νὰ πᾶς νὰ τῆς ἀνοίξεις. Τοῦ ἔδωκε ἄνωγ' ἔντεκα κλειδιά.

Αὐτὸς δὲν τὸ κατάλαβε. Παίρνει τὰ κλειδιά κι ἀνοίγει μιὰ - μιὰ τῆς ἔντεκα κάμαρες. Τί νὰ δῆ! Διαμάντια, μαργαριτάρια, φλουριά, γεμάτες μέχρι τὴν πόρτα! Πάει καὶ στὴν τελευταία κάμαρα, βλέπει πού δὲν εἶχε κλειδί νὰ τὴν ἀνοίξη. Σηκώνεται καὶ πάει στὸ δράκο.

— Ἐσύ μ' ἐμπιστεύτηκες ὅλο τὸν πύργο μὲ τόσο θησαυρὸ κ' ἕνα κλειδί δὲ μου ἔδωκες, τοῦ λέει. Γιατί δὲ μου δίνεις τὸ κλειδί τῆς τελευταίας κάμαρας;

— Ἐκεῖ μέσα ἐγὼ ἔπαθα, τοῦ λέει ὁ δράκος, καὶ δὲ θέλω νὰ πάθης κ' ἐσύ.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ἐγίνονταν πιὸ πολὺ φίλοι.

Μιὰ μέρα ἐκεῖ πού τὸν χτένιζε, ὁ δράκος ἀποκοιμήθηκε. Εἶχε τὸ κλειδί τῆς τελευταίας κάμαρας κάτω ἀπὸ τὰ γένεια του δεμένο. Κάνει ὁ Τεμπελογιάννης νὰ τὸ λύση καὶ νὰ τὸ πάρῃ, ζύτησε ὁ δράκος.

— Ἐγὼ ἔπαθα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα· γι' αὐτὸ δὲ σοῦ τὸ 'δυνα τὸ κλειδί. Μὰ ἀφοῦ καλὰ καὶ σώνει θέλεις νὰ πᾶς σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα, σοῦ λέγω πὼς δὲν ἔχει ἐκεῖ μέσα τίποτα. Ἐχει μονάχα τρία παράθυρα καὶ μιὰ δεξαμενὴ στὴ μέση. Στὴν ἄκρη ἔχει τρεῖς καμαρούλες. Θὰ μιτῆς μέσα καὶ νὰ κρυφτῆς σὲ μιὰ γωνιά. Κατὰ τὸ βράδυ θ' ἀκούσης θόρυβο κ' εὐθὺς τρία περιστέρια, ἕνα ἀπὸ κάθε παράθυρο, θὰ μπουῦν μέσα στὴν κάμαρα. Θὰ βουτήξουν στὴ δεξαμενὴ κ' ὕστερα θὰ πᾶνε μέσα στῆς καμαρούλες καὶ θὰ γίνουν κοπέλλες, θὰ βγάλουν τὰ ρούχα τους, θὰ τὰ βάλουν στὴν ἄκρη καὶ θὰ βουτήξουν πάλι στὸ νερό. Αὐτὲς εἶναι νεράιδες. Ἄμα μπορέσης καὶ πάρῃς τὸ ποικάμισο τῆς μιανῆς

χωρίς να σέ πάρουν είδηση, καλά. 'Αλλιώς θα πάθης μεγάλο κακό, όπως τὸ έπαθα κ' ἐγώ.

— Καλά, λέει αὐτός.

Παίρνει τὸ κλειδί και πάει κι ἀνοίγει τὴν κάμαρα. Μπαίνει μέσα και κρύβεται σὲ μιὰ γωνιά και περιμένει.

"Αμα βράδιασε, ἀκούστηκε ἡ βοή που ἔρχονταν τὰ τρία περιστέρια, ἕνα ἀπὸ κάθε παράθυρο. Βουτῶν στὴ δεξαμενὴ και ὕστερα μπαίνουν καθένα στὴν καμαρούλα του και βγαίνουν ἀπὸ κεῖ τρεῖς κοπέλλες πολὺ ὁμορφες. Βγάζουν τὰ ρούχα τους, τὰ πετοῦν σὲ μιὰ γωνιά και ξαναβουτῶν μέσα στὸ νερό. Γέλια, τραγουδία, φωνές πιά, μὰ τί να σὰς πώ!

Σηκώνεται τότε σιγά-σιγά ὁ Τεμπελογιάννης και παίρνει τὸ πουκάμισο μιανῆς. Αὐτές, τέτοια παλαβομάρα που εἶχαν, ποῦ να τὸν πάρουν εἴδηση! Τὸ πῆρε τὸ πουκάμισο και ξανακρύφθηκε.

Μόλις ἄρχισε να ξημερώνει, οἱ νεράιδες βγήκαν ἀπ' τὸ νερό, να ἔτοιμαστοῦν γιὰ να φύγουν. Πᾶν να βάλουν τὰ ρούχα τους, ψάχνει ἡ πιὸ μικρὴ και πιὸ ὁμορφὴ γιὰ τὸ πουκάμισό της, τίποτα! Τὸ γυρεύει ἐδῶ, τὸ γυρεύει ἐκεῖ, γυρίζει ἐδῶ, γυρίζει ἐκεῖ, τίποτα! 'Η ὥρα περνοῦσε κι αὐτές ἔπρεπε να φύγουν.

Ντύθηκαν οἱ ἄλλες δυό, ἔγιναν περιστέρια και ἔφωγαν. 'Εμεινε ἡ μικρότερη μοναχὴ μέσα στὴν κάμαρα.

Βγαίνει τότε ὁ Τεμπέλης ἀπὸ τὴν τρύπα ὅπου εἶχε κρυφτῆ και τῆς δείχνει τὸ πουκάμισό της. 'Η νεράιδα δὲν μπορεῖ πιά να φύγει. Πάει ὁ Τεμπέλης στὸ δράκο κ' ἡ νεράιδα μαζί. Πάφνει ὁ δράκος τὸ πουκάμισο τῆς νεράιδας και τὸ κρύβει μέσα σ' ἕνα σιδερένιο σεντοῦκι, τὸ κλειδώνει καλὰ και βάζει τὸ κλειδί κάτω ἀπὸ τὰ γένεια του. Τὸ ἔδεσε στὰ γένεια του δηλαδὴ γιὰ να μὴ μπορῆ ἡ νεράιδα να πάρη τὸ πουκάμισό της και να φύγει.

Ζοῦσαν ἔτσι κ' οἱ τρεῖς πολὺ ὁμορφα.

'Ο βασιλιὰς τῆς χώρας αὐτῆς ἄκουσε πὼς στὸν πύργο τοῦ δράκου ζῆ μιὰ πολὺ ὁμορφὴ νεράιδα κ' ἤθελε να τὴν δῆ. Τί να κάνη, τί να κάνη, σκέφθηκε να κάνη ἕνα τραπέζι σ' ὄλες τις γυναικες τῆς πολιτείας. Τίς προσκαλοῦσε κατὰ ἡλικίας. "Αμα ἤρθε κ' ἡ μέρα που θὰ ἔτρωγαν οἱ κοπέλλες, κοιτάζει ὁ βασι-

λιὰς να ἰδῆ τὴ νεράιδα, κοιτάζει, τίποτα. Στέλνει λοιπὸν και τὴν φωνάζει :

— Γιατί δὲν ἤρθες στὸ τραπέζι που σὲ κάλεσα ; τῆς λέει.
— 'Εμ, δὲν μ' ἀφῆνει ὁ ἀντρας μου. Πῆρε τὸ πουκάμισό μου και δὲ μπορῶ να βγῶ ἔξω.

Φωνάζει λοιπὸν τὸν ἀνθρωπο ὁ βασιλιὰς τὸν φοβέριξε πὼς θα τὸν σκοτώσῃ, μόνο να πᾶη γρήγορα και να δώσῃ στὴ γυναικα του τὸ πουκάμισο.

Τί να κάνη λοιπὸν αὐτός ; Πάει στὸ δράκο, παίρνει τὸ πουκάμισο και τὸ δίνει στὴ γυναικα του.

Αὐτὴ μόλις τὸ πῆρε, τὸ βάζει γρήγορα- γρήγορα, γίνεται πάλι περιστέρι και πέταξε. Προτοῦ φύγει, κάθισε στὸ μπαλκόνι τοῦ πύργου και εἶπε :

— "Αν εἶναι ἀντρας μου και μ' ἀγαπᾶ, ἄς ἔρθῃ στὸ Γκιουνογιορμέζ ὄβασι, (δηλαδὴ στὸν κάμπο που ὁ ἥλιος δὲν βασιλεύει ποτέ), να μὲ βρῆ.

Κ' ὕστερα χάθηκε.

Σηκώνεται λοιπὸν ὁ Τεμπελογιάννης μας, ἀποχαιρετᾶ τὸ δράκο και ξεκινάει να βρῆ τὴ γυναικα του.

Περπάτησε, περπάτησε, βρῖσκει τρεῖς ἀνθρώπους που μαλώνουν.

— Βρέ, τί πάθατε ; γιατί μαλώνετε ;

— Νά, μᾶς ἄφησε τρία πράματα ὁ πατέρας μας και μαλώνομε ποιός θα τὰ πάρη.

— 'Εμ, τί πράματα εἶναι αὐτά ;

— Νά, τὸ ἕνα εἶναι αὐτὸ τὸ σπαθακι. "Ο,τι πῆς, τὸ κάνει. Τὸ διατάζουν λοιπὸν να πάρη στὸ βουνὸ και σὲ μισὴ ὥρα να γυρίσῃ με τρεῖς λαγούς καρφωμένους. "Ετσι και ἔγινε. Σὲ μισὴ ὥρα τὸ σπαθακι εἶχε γυρίσει με τοὺς λαγούς καρφωμένους.

— Μπα, δὲν εἶναι σπουδαῖο πράμα, λέει ὁ Τεμπελογιάννης. Για, να ἰδῶ τὸ ἄλλο.

— Νά, τὸ ἄλλο εἶναι ἕνα σκουφί. "Αμα τὸ βάλῃς, δὲ σὲ βλέπουν.

— Μπα, δὲν εἶναι και τίποτα σπουδαῖο, λέει πάλι ὁ τεμπέλης μας. Για, να ἰδῶ και τὸ ἄλλο.

—Τὸ ἄλλο εἶναι ἓνα κομμάτι χαλί. Ἄμα κάτσης ἀπάνω, σὲ πᾶσι ὅπου θέλετε.

—Δὲν εἶναι σπουδαῖα πράματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μαλώνετε, θὰ σᾶς τὰ μοιράσω ἐγώ. Θὰ ρίξω μιὰ πέτρα μακριὰ γιὰ σημάδι, ἐσεῖς θὰ τρέξετε κι ὅποιος πᾶσι πρῶτος θὰ πᾶρη τὸ σπαθάκι.

—Μπράβο, λένε οἱ ἄνθρωποι, καλὰ τὸ σκέφθηκες. Παίρνει λοιπὸν μιὰ πέτρα καὶ τὴ ρίχνει ὅσο πιὸ μακριὰ μποροῦσε. Ἐτρεῖσαν τὰ τρία ἀδέρφια ποῖός θὰ φθάση στὸ σημάδι πρῶτος. Ἀρπάζει αὐτὸς μάνι-μάνι τὸ σκουφί, τὸ φορεῖ, ἀρπάζει καὶ τὸ σπαθάκι καὶ κάθεται πάνω στὸ χαλί καὶ λέει:

—Χαλάκι μου, στὸ Γιουν-γκιορμέζ ὄβασί. Γυρίζουν ὕστερα τ' ἀδέρφια. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος... αὐτὸς πουθενά. Ἀγκαλιάζονται τώρα, φιλιούνται καὶ λένε:

—Καλὰ πού βρέθηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ μᾶς πᾶρη τὸν πειρασμὸ γιὰ νὰ μονιάσωμε.

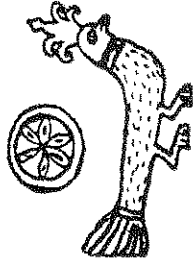
Στὸ μεταξὺ τὸ χαλάκι ἔφερε τὸν τεμπέλη στὸ Γιουν-γκιορμέζ ὄβασί. Ρώτησε ἀπ' ἐδῶ, ρώτησε ἀπ' ἐκεῖ, ἔμαθε πού εἶναι τὸ σπῆτι τῆς γυναίκας του. Βάζει λοιπὸν τὸ σκουφί καὶ πᾶει καὶ τὴ βρίσκει νὰ ὑφαίνει στὸν ἀργαλειό. Ἔτσι πού δὲ φαινόταν καθόλου μὲ τὸ σκουφί στὸ κεφάλι, ἄρχισε νὰ τὴν περᾶζει: νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά της, νὰ σπᾷ τίς κλωστές, νὰ τὴν τσιμπᾷ.

—Ὅποιος εἶναι νὰ φανερωθῆ, λέει ἡ νεράδα, καὶ δὲν θὰ τὸν κἀνω τίποτα.

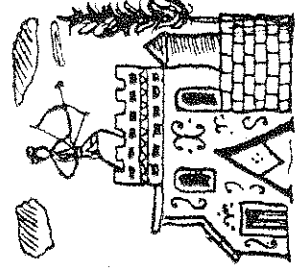
Βγάζει κι αὐτὸς τὸ σκουφί καὶ φανερώνεται.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ γυναῖκα του, τὸν γνώρισε. Χαρῆς πιά κι ἀγκαλιάζεσθαι. Κατάλαβε πὺς τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, γιὰ νὰ βῆθι νὰ τὴ βρῆ στὸ μέρος αὐτὸ τὸ μακρινό.

Ἐκταναν λοιπὸν γάμο καὶ χαρῆς καὶ ζῆσαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

21. Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ

ΡΧΗ τοῦ παραμυθιοῦ, καλησπέρα τῆς ἀφεντιάς σας.

Ἦταν μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἕνας βασιλιάς κ' εἶχε τρεῖς γιουούς. Ἐμεγάλωσαν, ἤρθαν σὲ ἡλικία νὰ παντρευτοῦν. Εἶχε τρεῖς σατῆτες ὁ γέρος ὁ βασιλέας καὶ τρία τόξα. Ἐδωσε σὲ κάθε ἓνα γιὸ ἀπὸ ἓνα τόξο καὶ μιὰ σατῆτα καὶ τοὺς εἶπε ν' ἀνεβοῦν στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ ρίξῃ κάθε ἓνας τὴ σατῆτα του κι ὅπου πέσῃ, σὲ ὅποια αὐλή, ἐκεῖνο τὸ κορίτσι νὰ πάρῃ γυναῖκα.

Ἀνεβήκανε στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ παλατιοῦ. Ρίχνει ὁ μεγάλος τὴ σατῆτα του, ἔπεσε σὲ μιὰ αὐλή, ὅπου ἦταν ἓνα ὦ-ραῖο παλάτι. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα ὦραῖο κορίτσι καὶ τὸ πῆρε γυναῖκα. Ἀνεβαίνει καὶ ὁ δεύτερος, ρίχνει τὴ σατῆτα του, ἔπεσε σ' ἓνα ὦραῖο σπῆτι κ' ἦταν ἓνα ὦραῖο κορίτσι μέσα καὶ τὸ πῆρε κι αὐτὸς γυναῖκα. Ἐμεινε τώρα ὁ μικρότερος, γιὰτὶ ὁ βασιλέας, πρὶν ἀκόμη τοὺς δώσει τὴ σατῆτα, ἔκαμε τρία παλάτια χωριστὰ ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τοὺς εἶπε:

— Παιδιά μου, νὰ παντρευτῆτε νὰ καθήσετε στὰ παλάτια σας μὲ τίς γυναῖκες σας.

Ἐὐχαριστήθηκαν τὰ βασιλόπουλα, παντρεύτηκε ὁ μεγάλος, παντρεύτηκε ὁ δεύτερος, τώρα ἔχομε τὸν μικρό.

Ὁ μικρὸς ἔλο ἀργοποροῦσε, σήμερα νὰ ρίξῃ τὴ σατῆτα του, κῦριο νὰ ρίξῃ τὴ σατῆτα του. Περνοῦσε ὁ καιρὸς ἔτσι. Ἐκταναν